

HET WEL EN WEE VAN EEN KERKUILENFAMILIE

Onlangs kreeg ik een terugmelding van een Kerkuil, die ik als nestjong had geringd in de kerk van Casteren op 13 juni 1995. Hij was op 1 oktober 1996 in Deurne als verkeersslachtoffer doodgevonden. Op zich geen uitzonderlijke terugmelding, zo komen er geregeld binnen.

Toen ik in de ringgegevens in mijn boekje bekeek, zag ik dat met deze terugmelding de hele familie van vier jongen die ik destijds ringde, iets van zich heeft laten horen. En dat is toch wel uitzonderlijk zo'n terugmeldingspercentage van 100%.

De eerste werd na vier weken dood gevonden in Casteren. De tweede vond de dood in Haaren op 16 november, waar hij ergens binnengevlogen was. De derde werd op 16 juli levend en wel aangetroffen als broedvogel in een nestkast in de kerk van Diessen. En de vierde werd rond 1 oktober doodgereden in Deurne.

De lotgevallen van deze vier jongen geven een aardig doorsnee beeld van hoe het jonge Kerkuilen vergaat. We zien hieruit onder andere dat voor het broedseizoen begint, de helft van de jongen al gesneuveld is.

De periode rond het zelfstandig worden is moeilijk, dan vallen de eerste slachtoffers. Daarna moet er in de herfst gezocht worden naar een geschikte broedplaats, waar de uilen zich kunnen vestigen. Ze gaan dan allerlei geschikt lijkende gebouwen binnen en verongelukken dan soms. De succesvollen gaan broeden, maar het gevaar van het verkeer blijft op de loer liggen. Zo sterven ook oudere uilen nog geregeld in het verkeer.

Deze jongen hadden zich allemaal gevestigd binnen een straal van 50 km rond de geboorteplaats. Zeker een en waarschijnlijk twee hebben gebroed en mogelijk voor nieuwe Kerkuilen gezorgd. Zodoende is er van die vier jongen uit Casteren nog hoogstens een in leven. Maar als het goed is vliegen er nog wel meer dan drie jongen rond uit Diessen en Deurne. Dan zit er toch vooruitgang in.

JAN WOUTERS

